

**Dénes
Ferenc**

sportközgazdász

VÉLEMÉNY

Nagypályás foci, labda nélkül

A labdarúgás világpolitikai tényező. Jól példázzák mindezt az elmúlt hét történései, amikor Zürichben 65. alkalommal tartott közgyűlést a Nemzetközi Labdarúgó Szövetség (FIFA), és elnököt választottak a küldöttek. Önmagában persze ez nem címlapsztori, de az már igen, hogy a választás előtt három nappal az amerikai szövetségi nyomozóiroda (FBI) bizonyítékai alapján 14, a FIFA-hoz köthető nemzetközi és nemzeti szövetségi futballvezetőt, média- és sportmarketing-vállalati menedzsert tartóztattak le – egy részüket a kongresszus luxusszállodájában. Az ügyben megszólalt Loretta Lynch amerikai főügyész: szerinte

a letartóztatottak az egész világon korrumpálták a futballt.

Nagy-Britanniában a miniszterelnök mellett a legnagyobb ellenzéki erő is a FIFA elnökének, Sepp Blatternek a lemondását követelte, vagy ha mégse tenné, bojkottot, esetleg alternatív világbajnokságot javasoltak. Az orosz elnök épp ellenkezőleg foglalt állást: Blatter munkáját méltatva azt pedzegette, milyen alapon folynak amerikai igazságügyi eljárások a semlegességéről híres Svájcban. (Blatter közben tegnap lemondott.)

De mi ez a felhajtás egy svájci egyesület körül, amelyik annyira közhasznú, hogy még adót sem fizet? Az évi átlagosan 1,4 milliárd dolláros forgalom és a néhány százezres éves vezetői fizetések persze lehetnek vonzóak, de ténylegesen észrevehetetlenek a világpolitika isteneinek Olümposzjáról. Ennél azonban jóval több pénzről és főleg jóval nagyobb társadalmi hatásról van szó. A hivatásos labdarúgás ma a világ vezető globális sportszórakoztatása, a legtöbbek által űzött csapatsport. Csak Európában a futballszórakoztatás forgalma 20 milliárd euró körüli, amihez hozzáadódnak a stadionépítés és -fenntartás, a közlekedés, a turizmus által generált közvetett és indukált gazdasági hatások. Azért az már tekintélyes summa. A futball történései pedig ma már a világ országainak többségében vezető beszédtemák, a kultúrák szerves részei, olykor háborúk, forradalmak törnek ki miattuk, de politikai népszerűség szerzésére is jól használhatók.

Egyes elemzők szerint – nem elvitatva a bűnüldözés iránti elkötelezettségét – ez utóbbira használja az ügyet az alig egy hónapja hivatalba lépő amerikai szövetségi ügyész is.

Az angol politikusok és média heves igazságérzete mögött is felsejlik az a tény, hogy Anglia is pályázott vb-rendezésre, de alulmaradt

az oroszokkal és a katariakkal szemben, de az ország kész arra, hogy akár két év alatt felkészüljön egy ilyen megasport-esemény megrendezésére. Putyin is sakkjátszmát játszik, hiszen az országhatáron kívüli érdekérvényesítés problémája régóta viták tárgya Oroszország és az Egyesült Államok (valamint a többi nagyhatalom) között, másrészt sok jel mutat arra, hogy ha valódi vizsgálatokra kerül sor, tényleg kiderülhet ez-az a 2018-as orosz vb-pályázat sikerének háttéréről.

És mit mondjunk a franciákról, akik megszegve a honfitársuk, Michel Platini UEFA-elnök által sürgetett európai összefogást, Blatterre szavaztak (szemben Csányi Sándorral, az MLSZ elnökével, aki a hírek szerint tartotta magát Platini bojkottfelhívásához)? Érthetetlen. Aztán felfigyelhetünk arra a kis hírre, hogy az eredeti elképzelésekkel szemben a FIFA engedélyezte, hogy európai országok is pályázzanak a 2026-os vb megrendezésére. Vajon kiknek lesz nagyobb esélyük: az angoloknak vagy a franciáknak?